

[Søren Andersen.]

andet, end at sådan vil det gå i mangfoldige tilfælde under den kraftige udvikling, vi står over for, og hvorunder mange industrier vil flytte fra bykernen ud i forstadsområderne.

Vi kan heller ikke lade være med at være yderst betænkelige ved den frist, der sættes med hensyn til afvikling. Vel er det en fordel, at landbrugsministeren skal forhandle med vedkommende fagministre; men enhver kan da forstå, at det i alle tilfælde vil betyde en forsinkelse. Det kan ikke være nyttigt at skabe en lovgivning, der i så høj grad virker forsinkende, og som vel i visse tilfælde også vil bevirke, at industriens planer klarlægges, hvilket under hensyn til konkurrencen ikke altid vil være nyttigt.

Af disse grunde må mit parti meddele, at vi trods disse små — jeg siger med vilje små — forbedringer ikke kan stemme for lovforslaget.

Tesdorpf: Det er i og for sig ganske typisk, at de partier, som vil vedtage dette lovforslag trods alle de fremkomne indvendinger, stadig gør krampagtige forsøg på at få godtgjort — vi hørte, hvorledes udvalgets ordfører igen henstillede til den højtærede minister at bekræfte dette — at industrien kan føle sig ganske sikker på, at man ikke vil skade dens legitime interesser. De stillede ændringsforslag er udtryk for det samme; de betyder kun en mindre imødekommenhed, men løser ikke problemerne. Jeg finder som sagt alle disse krampagtige forsøg typiske, fordi de viser, at de, der vil vedtage dette lovforslag, har en dårlig samvittighed.

Jeg kan slutte med at henvise til det konservative folkepartis udtalelse i tillægsbetænkningen; man må nære stor betænkelighed ved at vedtage dette lovforslag imod den forstærkede indvending, der er kommet fra industriens side — en indvending, vi udmærket godt forstår og er enige i.

Stående over for denne sidste og afgørende behandling ønsker jeg at sige, at det ikke blot er hensynet til industrien, der gør, at mit parti ikke vil stemme for dette lovforslag; vi finder, at også — og vel ikke mindst — over for landbruget og landbru-

gets fremtid er dette lovforslag forkert. I betragtning af den udvikling, vi står over for, mener vi ikke, det er rigtigt at lægge nye bånd og indskrænkninger på det frie erhverv, som landbruget må og skal være. Stående over for en sådan udvikling og over for alt det, som vil blive påkrævet, er det helt urimeligt at komme med nye bånd, som ikke er nødvendige.

Vi kan derfor kun henholde os til, hvad vi ved mange lejligheder har sagt om denne lovgivning; at vi synes, den er upåkrævet og uberettiget — og vi vil derfor stemme imod den.

Aage Fogh: Inden det foreliggende lovforslag ophøjes til lov, vil jeg gerne gøre et par bemærkninger, ikke mindst på grund af det røre, der fra industriens side er rejst om lovforslaget.

I 1949 nedsatte folketingskommissionen en kommission, der fik til opgave at undersøge mulighederne for at afskaffe lejehusene og for at inddrage stiftelser og fideikommissarier eller klostre under jordlovens regler. Allerede i 1952 gennemførte vi det første af det sæt af forslag, der var resultat af kommissionens arbejde, nemlig loven om lejevuse. Denne lov praktiseres nu i stor udstrækning. Lejevusemænd og godsejere var utilfredse med den eksisterende ordning; det var de, fordi det var en kendsgerning, at den hidtidige besiddelsesform ikke var tilfredsstillende, hverken for brugere eller ejere.

Det næste skridt i denne lovgivning er det foreliggende lovforslag om bl. a. stiftelsers og klostres landbrugsjord. Jeg havde forstået, at vi til disse afsnit — B. og C. — af lovforslaget i og for sig havde venstres tilslutning, hvorimod de konservative ikke ønskede at medvirke.

Begrundelsen for det foreliggende lovforslag er ganske den samme som for loven om lejevuse. Den besiddelsesform og den brugsform, der her er tale om, er ikke tilfredsstillende i det moderne landbrug; derfor går man til en ændring, og den vil venstre altså ikke medvirke til. Det vil jeg gerne konstatere.

Jeg synes, der er glædeligt, at vi nu efter mere end 50 års arbejde er nået dertil, at vi tør gå i gang med at afskaffe stiftelserne. Visse stiftelser hviler jo på gamle fundatser, som i nogle tilfælde er halvtredje hundrede